

המאור שבמורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

כל הזכויות שמורות

שבת כג' אלול התשפ"ו			
הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת	י-ם
18:44	19:33	20:21	
18:42	19:32	20:18	ת"א
18:44	19:33	20:20	חיפה
18:43	19:32	20:19	ב"ש

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מר"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

דבר מפליא ביותר הוא, שעל אף שלאחר פציעתו ניטל מהרב **יוסף זליכא** זצ"ל כוח הדיבור בכל זאת היה יכול לברך וכן לענות אמן.
כן **תדיר היה** לומד עם חברות, ופעם החברות הפך בטעות שני דפים והרב תפס את זה עוד לפני שהחברות תפס את זה. פעם אף הסביר החברות **פשט שאינו נכון** והרב לא נתן לו להמשיך עד שקלט שטעה.

נכדו של רבי סאלם יעקב זצ"ל מספר כי פעם עבר מולו יהודי שומר תורה ומצוות, פנה אליו הסבא ואמר: האם הנחת תפילין היום? הלה השיב, כן. אך לי בשקט התוודה ואמר, פלא פלאים, תמיד אני מניח תפילין, ואילו היום הייתי כ"כ טרוד ועוד לא הנחתי תפילין, ורק **מפני הבושה** אמרתי לסביך שהנחתי.

אנחנו מקבלים מהחיים - רק מה שאנחנו נותנים להם.

לע"נ רחל (רשל) אלבו
בת קלרה ואליהו

הרב ניסים טולדנו זצוק"ל סלד מכל מיני גינונים וגם כאשר היה חולה וחלש, גם כאשר סבל משושה ברגל מעולם לא הסכים לשבת על כסא מרופד.
מספר אחד מתלמידיו "כשהבאנו לו כיסא נוח יותר הוא **הדף אותו**, ובחר את כסא העץ הפשוט.
היה זה סמל ומופת לא רק להסתפקות במועט, אלא קודם כל, ביטוי של **ענוה מופלגת**, שפלות רוח אמיתית.

אם אתה מבין מה שאתה לומד, הידע יישאר לך.
אם הבנתך שטחית הידע יעלם

אל תנסה לראות את העולם דרך עיניו של אחד - הוא עלול להיות עיוור.

נקודה למהשגחה

כשמורדי, נכנס לחדר הניסוי, עוזרו של החוקר, הסביר למשתתפים: 'בניסוי יהיו כמה שלבים', אמר, 'בכל שלב אראה לכם זוג כרטיסים. על כרטיס אחד מופיע פס אחד, ועל הכרטיס השני מופיעים שלושה פסים מקבילים. כל מה שעליכם לומר זה איזה קו מבין השלושה, שווה באורכו לקו המופיע על הכרטיס הראשון'. עוזר המחקר הוציא **זוג כרטיסים**, והניח אותם לפני המשתתף הראשון. 'קו מס' 9, אמר המשתתף והעביר את הכרטיסים למשתתף שליידו, וכך עשו גם הבאים אחריהם. כשזוג הכרטיסים הגיע לידי של מורדי, לא נותר לו אלא להסכים עם קודמיו, וכך עשו גם שני המשתתפים שישבו אחריו. אבל בסבב הרביעי החלה להתעורר בעיה. עוזר המחקר הגיש צמד כרטיסים למשתתפים. הראשון אמר שהתשובה היא קו מס' 4. כך אמרו גם השני, השלישי והרביעי, אך כשהכרטיסים הגיעו אל מורדי הוא השתק במבוכה. האם זה ייתכן? כולם טועים! כולם אמרו שהקו הזה הוא קו מס' 4, אבל הוא רואה בבירור שהקו הזה קצר יותר - ואילו התשובה הנכונה היא קו מס' 1. מורדי הביט בריכוז בשני הכרטיסים. האם הוא הוזה? האם עיניו מטעות אותו?
האם יש פה איזה תכסיס? הוא התרכז עוד דקה, ולבסוף אמר: 'התשובה היא מס' 1'. כל המשתתפים **הביטו בו בהפתעה**, כפי שמביטים במישהו שאמר שטות מוחלטת.. מורדי חש מוזר ביותר. איך זה ייתכן שהוא רואה אחרת מכולם? שוב זה קרה. כולם לפניו אמרו שהתשובה היא מס' 5, אבל הוא ראה בבירור שהתשובה היא מס' 6. מה עושים... לבסוף הוא החליט אם כולם חושבים מס' 5 כנראה הם צודקים. מורדי היה בטוח לחלוטין שהתשובה היא קו מס' 6 אבל הוא אמר: 'התשובה היא קו מס' 5'. הניסוי הסתיים, וכל המשתתפים יצאו. מורדי נותר בחדר, נבון ומהורהר, אך אז נכנס לחדר החוקר בעצמו, ואמר לו: המחקר שלי כלל לא עסק בתפיסה חזותית, אלא בהשפעה חברתית. כל המשתתפים הם משתפי פעולה שלי. הם ענו תשובות שגויות בכוונה, כדי לראות כיצד תגיב: האם **תעמוד על דעתך** נגד כולם, אתה יכול להיות רגוע, מורדי כי אתה לא לבד. במחקרים שלי התברר שההשפעה החברתית כה גדולה, עד שמרבית האנשים וויתרו על דעתם כדי לנהוג כפי שחברה הכתיבה להם.

מבלי לשים לב. כולנו מושפעים כל הזמן מהחברה הסובבת אותנו.
מהאנשים סביבנו. מה עושים. אפוא? פשוט מאוד: **בחרים חברה טובה וחיונית** וממילא ההשפעות שלה עלינו יהיו חיוביות. (העורך)

רעיון הוא כתינוק כל אחד אוהב את שלו

רבי נתן צבי זצ"ל היה מדקדק מאוד בהכנסת אורחים ומקבל כל אדם בסבר פנים יפות. כשהיו מבקרים בביתו תלמידי חכמים, היה מכבדם **לאין שיעור** ואף משמש אותם. וכן היה מקדים פני כל אדם, יהיה מי שיהיה, נכנס עם כל אחד בשיחה נעימה ומטיב עימו עד כמה שאפשר, כי לגבי חסד אין הבדל, לשיטתו, כאמור, בין איש לאיש.

בימים ששייבתו נמצאה בחברון, קרה פעם שבעצם **יום ראש השנה** הגיעה קבוצת צעירים לטיול. רבי נתן צבי ציווה לקרב אותם, להשפיע עליהם שישבתו במקום עד לאחר החג כדי למנוע אותם **מחילול יום טוב**. ובאותו זמן לקדמם באכילה ובשתיה ולגמול איתם חסד.

**העשירים אומרים על כספם
מעות צור ישועתי. והעניים
אין לנו רשות להשתמש
בהם אלא לדאותם בלבד...**

תלמידים כבנים

בסוף מלחמת העולם השנייה הצליח הגאון רבי **ברוך בער ליבוביץ'** זצוק"ל, ראש ישיבת קמניץ, לברוח מרוסיה לגבול הפולני. בדרך הוא נעצר על ידי אנשי הצבא והם שאלוהו: "האם אתה אזרח פולני?" האם ילדיך או בני משפחתך בפולין?" בתשובה זו היה **תלוי כל עתידו**, ואולי אף חייו, כי רק לאחר פולין התירו להיכנס לשם.

אך רבי ברוך בער ענה רק את האמת: "אינני אזרח פולני, משפחתי אינה בפולין, אבל יש לי **תלמידים בפולין**". והתירו לו אנשי הצבא להמשיך בדרכו ולהיכנס לפולין.

**תלך בדרך הקדושים אשר
בארץ המה שהיו לפניך
ולא תזוז מן הדרך אשר
הלכו בה הראשונים
צאי לך בעקבי הצאן.**

איש אחד מגיע לדוקטור בעל גאווה ואומר לו: דוקטור, תסתכל עלי, אני מרגיש די רע. הדוקטור מסתכל ונותן מיד את דעתו בענין: לפי מה שאני רואה בעיניים שלך אני רואה שאתה סובל שיגרון,

שחמת, קולטיטס ואסטמה... דוקטור, אומר החולה, תסתכל בעין השנייה **כי זאת היא עין מזוכית**.

שמעתי מהרב דקהילתנו, שפריץ אחד היה שונא **לבער-שם-טוב** זצ"ל, ואמר כשיראה את הבעל-שם-טוב יהרוג אותו בקנה שרפה. פעם אחת היה הבעל-שם-טוב במבצר, והיה הולך ובא בחצר המבצר עם הקומיסר, ובא האדון השונא למבצר, ועזב הקומיסר את הבעל-שם-טוב והלך לדבר עם האדון **והכניסו לביתו**, ונכנס גם הבעל-שם-טוב לבית ונפטר מהקומיסר והלך לביתו. ותמה הקומיסר על דבר זה, כי הוא ידע שהאדון הנ"ל רגז מאוד על הבעל-שם-טוב. ובשעת האכילה דיבר הקומיסר עם האדון מהבעל-שם-טוב, ורגז עליו ואמר כנ"ל. ואמר לו הקומיסר: הלוא הוא היה בכאן כשבא אדוני, וגם נכנס לבית הלז ונפטר ממני. ואמר: **אני לא ראיתי**. אמר: כיון שהוא איש כזה כשרוצה אין רואין אותו, אפייס אותו.

**וראשית העבודה היא להכיר את עצמו ועמל רב
דרוש להגיע להכרת עצמו.**

ומבלעדי זאת אף שמלא הוא בחטאים אין מספר, מ"מ אינו מכיר את עצמו ובטוח כי הנהגתו שלמה וראויה.

**כמה משוגעים יוצאים
לטיול באוטובוס דו
קומתי. בקומה התחתונה
ישבו כל מיני אזרחים
ובקומה העליונה ישבו
המשוגעים. בשלב
מסוים נשמעו צעקות
מהקומה העליונה.
עלו כמה אנשים ליראות
מה קרה: למה אתם
צורחים ככה?**

אין לנו נהג!

**ומנהגו של רבי
שמעריל** היה, אפילו אם ילדה אשתו בת, נסע **להבעש"ט** ולקח ממנו קמיע ונתן לו שני אדומים או יותר, כי הוא היה בעת ההיא סוחר, והיה לו ערך שלושה אלפים זהובים.

וכשנולד לו בן נסע לבעש"ט ליקח ממנו **קמיע כמנהגו** מאז, אמר לו ילדה אשתך בן, אמר לו כן. אמר לו הבעש"ט תדע שלא יהיה לך עוד מעות, כי נתנו לך ברירה או מעות או בן, ובררתי אני בשבילך טוב שיהיה לך בן זכר.

**בואו והצטרפו
לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com**

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים"
הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

משולחן גבוה

קשה היא הקנאה שעליה אמר שלמה: "קשה כשאל קנאה", כי טבעה של הקנאה שהיא אוכלת בלבו של האדם ומונעת ממנו מלחנות גם ממה שכבר יש בידו.

בספר "ראשית חכמה" הביא משל נוקב, להמוחיש עד להיכן יכול רגש הקנאה להוביל את האדם: שני אנשים הלכו יחדיו, האחד חמוד בעל רוח גבוהה, והשני קנאי בעל עין רעה. בעודם בדרך פגשו במלך וסייעו בעדו בדבר מה.

המלך שהיה איש חכם. הכיר במגרעותיהם וביקש לנסותם, אמר: "ביקש אחד מכם דבר, ואתן לחבירו כפליים!" אמר החמוד בלבבו: אם אבקש ראשונה אקבל רק מחצית ממה שיקבל חברי, מוטב איפה שיבקש הוא ראשון. אמר למלך: "מסכים אני שחברי יהיה הראשון שיבקש!"

פנה המלך אל הקנאי ושאל: "מה תבקש?" אימץ הקנאי את מוחו, איך יגרום שחבירו לא ירוויח יותר ממנו, ואולי אף ינזק, חשב וחשב ופנה אל המלך: "אדוני המלך, מבקש אני כי תנקר לי את אחת מעיני..."

כך נראה אדם שאינו מרגיל את עצמו בעבודת המדות לראות את השני בעין טובה. מוכן הוא במידותיו הרעות לסבול, ובלבד שגם חברו יסבול יחד עמו.

אולם המלמד עצמו מדות נכונות ומתקנות, הרי טוב לו בחלקו, טוב לידידו עמו, הוא יוצא נשכר וכולם נשכרים עמו.

עבד שלום לכל בית ישראל

"אהוב את המלאכה

ושנא את הרבנות". לו קיימו זאת הכול,

אלא יש לשנוא את

הסממנים שמתלווים לעיתים לרבנות, שזו הגאווה וההתפארות, אבל את הרבנות עצמה ודאי שאין לשנוא.

סופת שלגים השתוללה בחוץ. בשעת לילה מאוחרת, כשכל העיר נמה את שנתה, הגיע לעיר **עגלון זר**. הוא היה תשוש ורטוב, וכשראה אור באחד הבתים, דפק על הדלת וביקש מבעל-הבית לעשות בביתו את הלילה. **מרב תשישות** לא הבחין כי האיש שפתח לו את הדלת לא היה אלא **המהרש"א**. "אולי תוכל להכניס את סוסיי היגיעים לאורווה, ולשים לפניהם שחת למאכל", ביקש האיש, והמהרש"א מיהר למלא את בקשתו. כשחזר הביתה, כבר היה העגלון שקוע בשינה עמוקה.

בבוקר נודע לעגלון את מי **הטריח בלילה** בהכנסת הסוסים לאורווה. בבכי תמרורים נפל לרגלי המהרש"א וביקש את סליחתו. המהרש"א הרגיעו בדברי חיבה ואמר: "הרי זיכתיני במצווה גדולה. יהי רצון שתאריך ימים".

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת רוב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוחנה בן חניה, יוחי בן לוליה, נעימה בת עזריה, כרמלה בת סעידה, סעידה מזל בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, יחזקאל ושמאל בן שמחה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, מרים בת זוהרה, אליעזר בן רגילה, שלום בן אורה מורי, ישראל בן שמחה סבג, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמני הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, דוד בן איזה, יעקב בן שרה ברסקה, **מנחם הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**